

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิทธิมนุษยชน เป็นสิ่งที่มนุษย์ให้ความสำคัญโดยเรียกร้องและเฝ้าหาอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นสังคมทางด้านตะวันตกเช่นในยุโรป หรือสังคมทางด้านตะวันออกอย่างในเอเชียโดยเกือบทุกสังคมพยายามสร้างเงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์ต่างๆขึ้นเพื่อเป็นหลักประกันในการรองรับสิทธิของคนในสังคมนั้นๆ ดังที่รุสโซได้กล่าวว่ามีมนุษย์เกิดมามีความเป็นเสรีแต่ทุกหนทุกแห่งจะอยู่ภายใต้เครื่องพันธนาการ สิทธิบางอย่างของมนุษย์มีขึ้นตามธรรมชาติ แต่สิทธิทางสังคมมิได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติเพราะเป็นสิทธิที่ตั้งอยู่บนมูลฐานของสัญญาประชาคม ซึ่งการที่คนอยู่รวมกันในสังคมจึงจำเป็นต้องสละสิทธิทั้งหมดของตนเพื่อให้รัฐเป็นผู้กำหนดการใช้สิทธิขึ้น จึงเท่ากับว่ารัฐเป็นผู้ประกันเสรีภาพของบุคคล

สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิตามธรรมชาติของมนุษย์ มนุษย์ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพเหล่านี้ อยู่แล้วก่อนที่จะมีรัฐเกิดขึ้น และสิทธินี้จะมีคุณค่าเมื่อมีการรักษาและส่งเสริมให้เห็นความสำคัญ สิทธิมนุษยชนอาจจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเนื่องจากขั้นตอนต่างๆในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เช่น การจับกุม การค้น หรือการคุมขัง ถือเป็นการลดทอนสิทธิของบุคคล กลไกที่ประเทศต่างๆใช้ในการรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม ก็คือ กฎหมายอาญา และกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยรัฐจะใช้อำนาจผ่านองค์กรต่างๆ ได้แก่ ตำรวจ อัยการ ศาลและราชทัณฑ์ เพื่อบริหารความยุติธรรมให้กับประชาชนรวมถึงรัฐยังมีภาระหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายอาญา กล่าวคือ รัฐต้องสามารถดำเนินการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และต้องสามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้อย่างรวดเร็ว โดยในปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายที่รองรับสิทธิของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาหลายฉบับ แต่ฉบับที่ถือว่าสำคัญๆมี 2 ฉบับ ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ปัจจุบัน จากผลของความเจริญทางเทคโนโลยีและการสื่อสารคมนาคม การติดต่อสื่อสารและการเดินทางไประหว่างประเทศเป็นสิ่งปกติในสังคมโลกาภิวัตน์ การก่ออาชญากรรมจึงมักมีการขยายขอบเขตการกระทำ และผลของการกระทำข้ามพรมแดนจากประเทศหนึ่งไปสู่ประเทศอื่นๆ ได้ง่ายขึ้น และมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ การใช้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของเจ้าหน้าที่รัฐในการจัดการกับปัญหาอาชญากรรมเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและความสงบสุขในสังคมปัจจุบันนี้จึงไม่อาจจำกัดขอบเขตอยู่เฉพาะภายในพรมแดนของประเทศใดประเทศหนึ่งได้ ความร่วมมือระหว่างประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เพื่อให้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาสามารถดำเนินการกับเหล่าร้ายได้อย่างกว้างขวางที่สุดและปราศจากอุปสรรค โดยเฉพาะความร่วมมือระหว่างประเทศทางอาญาในเรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดนอันเป็นความร่วมมือทางอาญาที่มีการคิดค้นและพัฒนาขึ้น เพื่อมิให้ผู้กระทำความผิดสามารถลอบหนวลจากความผิดของตนและควรจะต้องถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญาแม้ว่าผู้กระทำความผิดจะได้หลบหนีจากประเทศที่ได้กระทำความผิดไปอยู่อีกประเทศหนึ่งก็ตาม

ในส่วนของประเทศไทย ได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2472 ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน โดยเป็นกฎหมายหลักของประเทศไทยในการพิจารณาให้ความช่วยเหลือทางอาญาแก่ต่างประเทศในเรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดน โดยในกรณีที่ไทยมิได้มีสนธิสัญญาทวิภาคีระหว่างประเทศระบุไว้เป็นอย่างอื่น ประเทศไทยอาจให้ความร่วมมือกับต่างประเทศได้ตามหลักไมตรีจิต และหลักถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่อกันระหว่างประเทศ แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศไทยได้บังคับใช้มาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้วทำให้กฎหมายบางประการที่กำหนดไว้ในกฎหมายส่งผู้ร้ายข้ามแดนไม่สามารถสนองรับกับสถานการณ์ปัจจุบันได้ ทำให้กฎหมายบางประการกลายเป็นอุปสรรคและก่อให้เกิดปัญหาในการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศ เช่น ปัญหาเกี่ยวกับหลักความผิดอาญาของทั้งสองประเทศ ปัญหาเกี่ยวกับหลักการไม่ส่งคนชาติข้ามแดน ปัญหาเกี่ยวกับความผิดทางการเมือง หรือปัญหาของการไม่มีหลักเกณฑ์ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนแบบย่อ เป็นต้น ทำให้พระราชบัญญัตินี้ไม่สามารถแก้ไขปัญหาลหลายประการในทางปฏิบัติของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ เช่น ปัญหาความล่าช้าในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือ หลักการบัญญัติความผิดอาญาของทั้งสองประเทศไม่ตรงกัน เป็นต้น ส่งผลให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนไม่อาจดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สิทธิภาพและยังไม่มีชัดเจนสอดคล้องกับรูปแบบของการก่ออาชญากรรมที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเป็นลำดับประกอบกับในปัจจุบันหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติของนาอารยประเทศได้พัฒนาไปเป็นอันมาก

การให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในคดีอาชญากรรมบ่อยครั้งที่ความร่วมมือประสบความล้มเหลว เนื่องจากความแตกต่างของกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ รวมถึงหลักเกณฑ์ของความตกลงและกฎหมายภายในเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่ให้อยู่ในปัจจุบันไม่สามารถสนองรับกับสภาพของความผิดที่มีพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ทำให้องค์การสหประชาชาติอันเป็นองค์กรระหว่างประเทศได้เล็งเห็นถึงความสำคัญจึงได้จัดทำสนธิสัญญาด้านแบบว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ค.ศ.1990 (UN Model Treaty on Extradition, 1990) ขึ้นเพื่อเป็นตัวอย่างแก่ประเทศต่างๆ ในการจัดทำสนธิสัญญาทวิภาคีระหว่างกันหรือเป็นต้นแบบในการบัญญัติกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ สนธิสัญญาดังกล่าวได้เสนอทางเลือกที่ชัดเจนและรวดเร็วแก่รัฐภาคีที่สนใจในการเจรจาทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกันโดยในขณะเดียวกันก็ให้ความคุ้มครองแก่รัฐผู้ร้องขอ และรัฐผู้รับคำร้องขอด้วย รวมถึงสนธิสัญญาดังกล่าวยังจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมได้เนื่องจากสามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยมีการเพิ่มหลักเกณฑ์ใหม่ๆ เกิดขึ้นหลายประการ เช่น หลักการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อ หรือ การผ่อนคลายหลักความผิดอาญาทั้งสองประเทศ (Double Criminality) เป็นต้น¹

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ.2472 นั้นแม้บุคคลผู้ถูกต้องการตัวจะยินยอมรับการส่งตัวไปดำเนินคดีในประเทศผู้ร้องขอ ก็ต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายได้กำหนดไว้ คือ ต้องมีการไต่สวนโดยศาล ซึ่งต้องใช้เวลาในการไต่สวนหลายเดือนกว่าศาลจะทำการไต่สวนเสร็จแล้วมีคำสั่งว่าจะส่งตัวข้ามแดนหรือไม่ เมื่อศาลมีคำสั่งอย่างไรแล้วสำนักงานอัยการสูงสุดจะแจ้งผลการพิจารณาของศาลให้กระทรวงการต่างประเทศทราบ ซึ่งในกรณีที่ศาล

¹ การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญารั้งที่ 11 วันที่ 18-25 เมษายน 2548 “การฝึกกำลังและการโต้ตอบ : การดำเนินกลยุทธร่วมกันในการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา.” “เรื่องมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามองค์กรอาชญากรรมข้ามแดน.” หน้า 32-36.

มีคำสั่งให้ส่งตัวบุคคลผู้ถูกร้องขอให้ส่งตัวข้ามแดนได้ กระบวนการส่งตัวจำเลยก็ยังไม้อาจกระทำ
ได้ เนื่องจากจำเป็นต้องรอให้คดีถึงที่สุดเสียก่อน จึงจะเริ่มดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้²
โดยกระทรวงการต่างประเทศก็จะแจ้งผลการพิจารณาของฝ่ายไทยให้รัฐที่ร้องขอทราบเพื่อนัด
หมายรับมอบตัวต่อไป ดังนั้น เพื่อลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็นในกรณีที่ผู้ถูกส่งตัวข้ามแดนยินยอมรับ
การส่งตัวข้ามแดนไปดำเนินคดีในรัฐผู้ร้องขอ จึงได้มีการกำหนดให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธี
การแบบย่อ อันเป็นวิธีการที่จะทำให้สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งถือเป็น
มาตรการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม หรือหากปรากฏว่าบุคคล
นั้นไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดก็จะต้องปล่อยตัวทันที

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อนี้ อาจจะมีการกระทบกระเทือนต่อสิทธิของ
ผู้ถูกส่งตัวข้ามแดนได้ เนื่องจากหลักสำคัญของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อ จะต้อง
อาศัยความยินยอมของบุคคลผู้ถูกร้องขอในการสละสิทธิที่ตนจะได้รับจากกระบวนการพิจารณา
ส่งผู้ร้ายข้ามแดนอย่างเป็นทางการ ดังนั้น ควรจะต้องมีการคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ถูกร้องขอ
ในการให้ความยินยอมด้วย เช่น ความยินยอมต้องกระทำต่อหน้าศาลหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจใน
รัฐผู้รับคำร้องขอ หรือ ความยินยอมจะต้องเกิดจากความสมัครใจของบุคคลผู้ถูกร้องขอให้ส่งตัวข้ามแดน
หรือ การให้ช่วยเหลือทางด้านกฎหมายแก่บุคคลผู้ถูกร้องขออย่างเพียงพอเป็นต้น แต่ในปัจจุบันการ
ส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อฝ่ายบริหารเป็นผู้ใช้ดุลยพินิจในการอนุญาตให้มีการส่งตัวข้ามแดน
หรือไม่ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นต้น³ โดยไม่มีการผ่านกระบวนการทางศาลซึ่งถือว่าเป็น
องค์กรที่มีความเป็นอิสระในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ผู้เขียนจึงสนใจศึกษาแนวคิดการคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้จะถูก
ส่งตัวข้ามแดนกับความร่วมมือระหว่างประเทศในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน โดยจะเน้นศึกษาถึงการคุ้มครอง

² พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2472 มาตรา 15 “ถ้าศาลเป็นที่พอใจว่าคดีมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะให้
ออกคำสั่งอนุญาตให้ส่งจำเลยไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดนต่อไป แต่มิให้ส่งตัวจำเลยออกไปนอกประเทศก่อนครบกำหนดสิบห้า
วันและภายในกำหนดนั้น จำเลยมีสิทธิที่จะอุทธรณ์

ถ้ามิได้ส่งจำเลยข้ามแดนภายในเวลาสามเดือนนับแต่วันที่คำสั่งของศาลถึงที่สุด หรือภายในกำหนดเวลากว่านั้น
ตามที่ศาลจะเห็นมีเหตุพอสมควรส่งต่อไปแล้วให้ปล่อยตัวจำเลยไป”

³ พรชัย คำนวณวิวัฒน์. (2540, ธันวาคม). “การส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อ.” *บทบัญญัติ*, 53, 4. หน้า 226.

ครองสิทธิของบุคคลที่จะถูกส่งตัวข้ามแดน โดยวิธีการแบบย่อ และการนำวิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน โดยวิธีการแบบย่อมาใช้ในประเทศไทย รวมถึงการเสนอแนะแนวทางปฏิบัติของการส่งผู้ร้ายข้ามแดน โดยวิธีการแบบย่อให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยศึกษาจากพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2472 สนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่ไทยทำกับต่างประเทศ กฎหมายส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศแคนาดา และประเทศอังกฤษ รวมถึงสนธิสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ศึกษากรณีตัวอย่างคดีที่เกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่เกิดขึ้นในต่างประเทศเพื่อประกอบการศึกษาในเรื่องการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่จะถูกส่งตัวข้ามแดนในประเทศไทย เพื่อหาจุดสมดุลระหว่างการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่จะถูกส่งตัวข้ามแดนกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม เพื่อเป็นแนวทางในการบังคับใช้กฎหมายส่งผู้ร้ายข้ามแดนและกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องอย่างถูกต้อง และเป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตามกฎหมายระหว่างประเทศ

1.2 สมมุติฐานของการวิจัย

ประเทศไทยมีความจำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2472 ให้มีความสอดคล้องกับสนธิสัญญาต้นแบบว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ค.ศ. 1990 (UN Model treaty on extradition, 1990) การส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อเป็นวิธีการหนึ่งที่กำหนดไว้ในกฎเกณฑ์อันเป็นมาตรฐานระหว่างประเทศเพื่อลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็นทำให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนมีความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น อันเป็นการช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม แต่การนำวิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนแบบย่อมาใช้บังคับจะต้องคำนึงถึงหลักการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่ถูกส่งตัวข้ามแดนอันเป็นสาระสำคัญในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาด้วยเช่นกัน ดังนั้น ควรมีการกำหนดวิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนแบบย่อที่เหมาะสมและมีความสมดุลระหว่างประสิทธิภาพในการปราบปรามอาชญากรรมและการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่จะต้องถูกส่งตัวข้ามแดนไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศไทย

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงแนวความคิด หลักเกณฑ์ และวิธีการเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบปกติ และการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อ
2. เพื่อศึกษาถึงหลักเกณฑ์การคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ถูกร้องขอให้ส่งตัวข้ามแดน โดยวิธีการแบบย่อตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศ เพื่อหาจุดสมมูลกันระหว่างประโยชน์การคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่จะถูกส่งตัวข้ามแดนกับประสิทธิภาพการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
3. เพื่อนำเสนอรูปแบบการส่งผู้ร้ายข้ามแดน โดยวิธีการแบบย่อที่มีหลักเกณฑ์มาตรฐานในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนสำหรับการจัดทำร่างกฎหมายส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศไทย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ถูกร้องในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อ ผู้เขียนสนใจที่จะศึกษาถึงความร่วมมือระหว่างประเทศทางอาญาในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2472 และสำหรับสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศจะศึกษาเฉพาะสนธิสัญญาที่มีการบัญญัติวิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อไว้ เช่น สนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือ สนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี เป็นต้น ส่วนกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนของต่างประเทศผู้เขียนจะศึกษาเฉพาะประเทศแคนาดา ประเทศอังกฤษ โดยเน้นความสำคัญไปที่การคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ถูกร้องขอให้ส่งตัวข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อ

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงเอกสาร โดยศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หนังสือ ตำราทางวิชาการ บทความทางวิชาการ อนุสัญญาสหประชาชาติ สนธิสัญญารวมทั้ง

วิทยานิพนธ์ สื่อสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ และเอกสารอื่นๆทั้งที่เป็นของประเทศไทยและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวความคิด หลักเกณฑ์ และวิธีการเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
2. ทำให้ทราบถึงหลักการคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ถูกร้องขอให้ส่งตัวข้ามแดน โดยวิธีการแบบย่อ เพื่อหาจุดสมดุลกันระหว่างประโยชน์การคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ถูกร้องขอให้ส่งตัวข้ามแดนกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
3. เพื่อศึกษาถึงข้อดี ข้อเสีย ในการนำวิธีการในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อมาใช้ในประเทศไทย
4. ทำให้สามารถเสนอแนะแนวทางเพื่อเป็นแบบอย่างในการจัดทำร่างกฎหมายส่งผู้ร้ายข้ามแดนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยวิธีการแบบย่อของประเทศไทย